

(המשך מעמוד 35)

הכל. זה נתן להם כוח. אנשים פחדו אחר־כך שישתמשו בזה נגדם. אני לא פחדתי. לא היה להם שום חומר נגדי. יום אחד הגיע טלסק מרון האבארד, שבוער עשר שנים העולם ייהרס וישארו רק הסיינטולוגים שהגיעו לדרגות הגבוהות. איך שלקחתי את זה ברצינות! לא ישנתו לילות.

חשבתי על הוריי ובני מישפחתי. האמנו באמת. פחדנו, וזה המריץ את כולנו לעבוד יותר קשה. הכנסתי או לעניין את אחותי, בנה וחמותי. לא אמרתי להם שהעולם עומד ליהרס. הם עזבו אחרי קורס אחד. היו חכמים.

היה לי חבר. הכרתי אותו דרך אחיו, היה איש־צוות. הוא לא התעניין בסניני טולוגיה. דרשו שאביא אותו לשיחה, והוא הסכים. שילמתי מכספי בלי ידיעתו. הוא לא ידע שהזמן על חשבוננו, דיבר שעות, ויצא משועשע. כל הזמן ניסו לסכסך בינינו. היו מספרים לי, למשל, שראו אותו הולך מחובק עם אחרת. האמנתי. הרי לא ייתכן שמישהו מהם יכול לשקר לי. אמרו לי גם שיש לו הרבה בעיות. נפרדתי ממנו, אבל חזרנו להיות ביחד. שום דבר לא עזר, היתה אהבה.

החלטתי שאני עוזבת. אמרו לי: תחזרי כבר, ושלחו מיכתבים. זה הלחיץ וחנק אותי. אבא שלי ידע מה הוא עושה, איש חכם.

עם ההחלטה לעזוב באה הרגשה של פחד. פחדתי מהנידוי, מהחרם הטורטלי, מהרגשת ההשפלה, מכך שאלה שהכנסתי אותם יקראו בלוח־המורעות שאני לא שפוייה, מרמאת, בוגרת, סכנה לחברה. אבל כמה שפחדתי יותר, היה לי יותר ברור שאני חייבת לעזוב.

אני

★ לא לבד!

חזרתי ולא הודעתי על כך לאף אחד. אבל מזה, אחרי יומיים התקשרו אליי. הם ידעו בערך מתי אני חוזרת. התפלאו שלא הגעתי למרכז ישר מן המטוס.

לא הגעתי. במשך ארבעה ימים ניתקתי את הטלפון ואת האינטרנט. דיברתי רק עם החבר שלי, ששמח על ההחלטה שלי. יצרתי קשר עם אנשים שעזבו, וכל אחד סיפר לי את סיפורו. כדי שיהיה לי נורמלי שעזבתי, שלא ארגיש כבוגדת.

הרגשתי טינה אל חגי — למה הוא לא דאג להוציא אותי בזמן שהוא יצא?

זה לקח לי שנה שלמה להתאקלם מחדש בחיים!

היו הרבה זוגות בקרב הסיינטולוגים — הרבה נישואין, הרבה גירוי שין וגם זוגות שנישאו כחתונה סיינטולוגית. ללא רב, לפי החוקים של הסיינטולוגיה. ככלל, היתה שם רומנטיקה בלי סוף.

עברו שנתיים, ואו הגיע המיקרה עם יובל דור (מלהקת הכל עובר חביבי). יובל היה בשביילנו האיש היחיד שהיה לו קשר למשקורה בחוץ. הערצנו אותו. הוא היה בדרגות הגבוהות של הלימוד, אם כי עבר מטע, בעיקר כמתן הרצאות וביצירת קשר עם אנשי־תיקשורת.

כאשר החלתי לעזוב, אף אחד לא ידע למה. המנהל באה בוקר אחד עם עיניים אדומות ונפוחות, ואמרה לנו שהתקשר אליה אריב שלנו. בשפת היום־יום הכוונה היא למישהו שהוא נגד הרברים שאנחנו עושים, ועמד לפעול נגדם. זה עירער את הביטחון של רבים מאיתנו, אבל מצד שני נתן לנו כוח להמשיך.

המנהלת אסרה עלינו לדרבן עם יובל. הוא הפך מגורד. כאשר הגיע למישרד אחרי יומיים, אף אחד לא ריבר איתו. אחד המנהלים ריבר איתו כמה שניות, והוא עזב את המקום.

באותו זמן גם חגי עזב, אחרי שיחה עם יובל. המנהלת הבינה שאני עלולה להיות במצב של סימני־שאלה בגלל עזיבת חגי, האיש שהכניס אותי. היא קראה לי לשיחה אישית, אמרה שאני חשובה להם.

היא חיזקה אותי פי עשר, לכאורה, אבל משהו התערער בי, אחרי עזיבת שני החוקים הללו. היינו מובלבלים. אסור היה לדרבן על כך. מי שדיבר, סולק. התחילו לארגן לנו מסיבות וטיולים, כדי שזרנוע.

הוריי התנגדו, כמוכן, לכל העניין הזה. אבי בירר פרטים על המרכז בלוס־אנג'לס וצמר לו לשמוע שהמרכז רשום ככנסיה סיינטולוגית, עם צלב. הוא ניסה להוציא אותי מהכת, נכשל, היה ריב.

יום אחד הוא בא אליי עם כרטיס־טיסה לקנדה וללוס־אנג'לס. המרכז הכינס בקושי לשחרר אותי לחודשיים. חודש שהיתי אצל אחי ובמרכזו הסיני טולוגי בקנדה. הם רצו שאעבור אצלם. אמרתי שיש לי חוזה עם המרכז ב־ישראל, אבל זה לא עניין אותם.

האמינות שלהם נשברה בעיניי — הם מדברים על אתיקה ומוסר? פיתאום, אחרי כלי־כך הרבה זמן, הייתי לבד. היה לי זמן לחשוב. כשהתקשרתי מלוס־אנג'לס, סיפרו לי שהעיון את המנהלת ואנשים נוספים, וזה פתר לי את הבעיה —

נעמי רון

לרותי

רוצה לארג'

אחת לכמה זמן, תורה לאל, יוצא לי להצהיר לפניכם שאני, באופן מאוד אישי, אוהבת מיכתב מסויים. זה הכיף שלי. אחת בשביל מה אני צריכה את הכאב־ראש הזה? אז הנה עוד אחד, ויפיופי. מיועד לגברים, אבל גם נשים עשויות ליהנות, אני משערת. יש לי ראש פתוח פתוח, אחת לכמה זמן, תורה לאל, יוצא לי להצהיר לפניכם שאני, באופן מאוד אישי, אוהבת מיכתב מסויים. זה הכיף שלי. אחת בשביל מה אני צריכה את הכאב־ראש הזה? אז הנה עוד אחד, ויפיופי. מיועד לגברים, אבל גם נשים עשויות ליהנות, אני משערת. יש לי ראש פתוח פתוח,

חתיך מאחורי הבאר

נרמה לי שאפשר להעניק בשקט את התואר „חתיך השבוע“ לעופר פאר, בלונדי גבהיקומה (1.80 מטר) שכבר מלאו לו 22. אבל נותנים לו פחות. יש לו בייבי־פייס משהו־משהו, ושמעתי שכל אשה שרואה אותו רוצה מיד לאמץ אותו לכן, או סתם לאמץ אותו קרוב־ריוח. הוא עובד כבארמן באחד המועדונים בתל־אביב, אבל דווקא לא אוהב לשנות אלכוהול. „אני רק טועם“, הוא אומר, „אחרת אם מתחילים, זה גרוע

מאוד. אני רואה כאלה שזה קורה להם, וזאת סיבה מספיק טובה לא להתחיל לשנות. חוץ מזה, אני לא אוהב לאבד את השליטה על עצמי.“ הוא כן אוהב ספורט, בעיקר לשחק כדורסל ולשחות בים. אוהב גם מוסיקה. הטעם שלו כנשים, ולא משנה אם התינה קצת מבוגרות ממנו, הוא כהות שיער, נשיות, אכסטיית. רק לא בוכות יפהפיות, סטייל רוגמניות. במקום־העבודה שלו יש לו בעיה: הרבה מהקליינטים הם גברים, הוא מאוד מוצא־חן בעיניהם, והם טורחים לרמוז לו, או לומר לו במפורש. אבל בכחור טוען שאין להם צ'אנס אצלו. הוא קוטע את החיזורים באמצע, בעדינות, ונותן להם להכין מה הוא מעדיף בחיים.

מאוד מיוחד, מתחילה (1035/84), „לוקחת את החיים מאוד בקלות, לא עושה עניין משום דבר. אוהבת את החיים, אופטימית ולא נותנת לשום דבר לרדא אותי. אני בת 36. הייתי נשואה פעם, לפני תשע שנים, בדיוק למשך שלושה חודשים. אבל הבנתי שאם אמשיך להיות נשואה לו, הלכו לי החיים.“ — אני חושבת שהכי־פחות מתאים לי, אבל אני רואה בו אמצעי־קיום — מזכירה. די גבוהה. 1.72 מטר. לא דקיקת. זה כדי שלא יחשבו שאם אני עומדת מול האור, רואים לי את הריאות. קצת שמנמנת,

כאשר מישהו אומר לך. אני מקווה שלא איכפת לך שאני אומר לך את זה, קרוב לוודאי שכן יהיה איכפת לך.

רומנטיקה לעת ערב

אני מחפשת אותך, שעדיין לא מצאת, כמוני, ועורך מחפש, מתחיי לה (1036/84) ישר לעניין, „לא מחפשת את הטיפוס המצוי, אלא אחד רציני, שמייחס משמעות עמוקה לחיים, אוהב טיולים, רומנטיקה לעת

ערב, בעל חוש הומור, המון יוזמה עצמית וספונטניות, הגיל יכול להיות 30-35. אני בת 30, מזל דגים אופייני, ניה, אם זה אומר משהו למישהו, שמנמנת, המודה.“

חייל מחפש יפה

קצר ולעניין: (1037/84) הוא חייל בן 22, שכבר סופר את הימים עד השיחרור. נחמד, 1.80 מטר גובה, ומחפש יפה, חתיכה, לא טיפשה, עם ראש טוב, שאוהבת סרטים, מסיבות ובייליים.

כן, לאביו שכועס עליו: שמוך קצת חלב על האולקוס שלך.

עד 35

בת 30, רווקה, נאה, שיער שחור קצר, מתולתל, עיניים חומות, 1.65 מטר, שמנמנת (אני רואה שהקלייני טיות שלי השבוע וקוקות לדיאטה). עוד אחת שנשמעת בכלל לא אורגינאלית כאשר היא מדישה: „לא רוצה פלירט, רק רומן רציני.“ היא טיפוס ביתי פחות או יותר, שאוהבת קולנוע, מוסיקה שקטה, ים וטיולים. מה היא מחפשת? היא לא טורחת לפרט, ומסתפקת רק בטיפוס מתאים, עד 35. אם מתאים לך, מיספרה הוא (1038/84).

ילדים היום זה כבר לא מה שהיה פעם: שלום דני, שלום רמי, הבאת צעצוע? כן, כדור. כדור! איפה ההוראות?

קוראים/קוראות המבקשים לענות למיכתבים לרותי מתבקשים לעשות לעשות זאת תוך ציון שם המספרם במדור או המייל פר המזהה שלו (84/...) על גבי המעטפה. נא לציין גם מיכתב בים לרותי ולשלוח למערכת „העולם הזה“, תל־אביב, רחוב גורדון 3. זאת, כמוכן, גם הבתובת לקוראות/קוראים המבקשים לפנות למדור.